

Geachte voorzitter, geachte leden van de Vaste Kamercommissie, geachte belangstellenden,

Ik wil u danken voor de gelegenheid die mij wordt geboden om het woord tot u te richten en mijn gevoel over de aanstaande Quotumwet met u te delen.

De argumenten voor en tegen zullen u genoegzaam bekend zijn. Daar zal ik u niet (nogmaals) mee lastig vallen. Ik probeer vooral mijn hart te laten spreken.

De plannen rondom de Quotumwet roepen een bekend en vooral ambivalent, gevoel bij mij op.

Ik ben het op-één-na oudste kind uit een gelukkig gezin waarbij ik de enige ben die als gevolg van een groeistoornis klein is gebleven. Mijn ouders deden er alles aan om ons, kinderen, gelijkwaardig op te voeden. Voorwaar een prestatie met vier kinderen. Ik zal een jaar of acht oud zijn geweest toen mijn oom en tante en hun twee kinderen bij ons in Katwijk aan Zee kwamen logeren.

Het was hartje zomer en prachtig mooi weer en wij gingen met z'n allen naar het strand. Op zo'n mooie dag mag een ijsje voor de kinderen niet ontbreken. Tante en oom zouden ons trakteren. Wij naar de ijstent alwaar mijn broers, zusje en neefjes allemaal een lekker waterijsje kregen. Tante en oom vonden echter, omdat ik zo klein was, dat ik mijn ijsje zelf mocht kiezen. En ik koos voor de enorme Cornetto. Dat ik mijn ijsje mocht kiezen, viel helemaal verkeerd bij mijn broers en zusje. Dat ik werd voorgetrokken, waren zij totaal niet gewend. U begrijpt dat mijn ouders hun moment gekozen hebben om mijn tante en oom uit te leggen dat hun goede bedoelingen slechts een averechts effect hadden.

Met de Quotumwet wordt beoogd dat mensen met een beperking in ieder geval een kans moeten krijgen om zich te kunnen bewijzen op een (reguliere) werkplek. Als werkgevers hier te weinig kansen bieden, dan moet de maatschappij die werkgevers maar 'dwingen'. Die stok achter de deur is in ieder geval goedbedoeld, dat zie ik ook wel.

Maar als ik mijn hart laat spreken, heb ik alleen maar vragen.

Wat, als je degene bent die wordt geselecteerd (mede/vooral) op basis van het feit dat je tot de doelgroep behoort? Het begrip 'Excuuswajonger' ligt mij hier op de lippen. Hoe valt dit bij je collega's met wie je toch wilt/moet samenwerken?

Nu al weten we dat 1 op de 2 arbeidsovereenkomsten tussen werkgever en arbeidsgehandicapte binnen zes maanden al tot ontbinding of opzegging leidt. Veelal omdat bij aanvang tussen beide partijen te hoge verwachtingen waren ten aanzien van elkaar en het werk.

Is de Quotumwet dan het juiste middel om onze goede bedoelingen op dit punt tot wasdom te laten komen?

Gezien het feit dat de Quotumwet voor bedrijven met 25 of meer medewerkers gaat gelden, ontspringt 9 op de 10 werkgevers hier de dans.

Welk signaal zal van de Quotumwet uitgaan met betrekking op het door ons vurig gewenste 'omdenken' ten aanzien van talenten met een arbeidshandicap?

De bestaande bevorderende maatregelen blijven (gelukkig) grotendeels van kracht. Hoe komen wij erachter of de Quotumwet een bevorderend/ versterkend of een verzwakkend effect heeft op het bestaande instrumentarium?

Tot slot: Wat zal uiteindelijk bekliven in de beeldvorming een aantal jaar na invoering van de Wet banenafpraak en quotum arbeidsbeperkten?

Als ik mijn hart laat spreken bij zoveel vragen en twijfels, zeg ik: Niet doen.

Maar als de voorstanders van de Quotumwet zo overtuigd zijn van hun gelijk, zeg ik (net als mijn vader destijds als ikzelf overtuigd was van mijn gelijk): 'Laat het dan maar zien!'

Maar kunnen wij dan nu al afspreken dat de wet direct gaat worden afgeschaft als het effect averechts blijkt? Anders verwordt de Quotumwet, net als in Duitsland, een verkapte belastingmaatregel die tot slechts ergernis leidt bij de ondernemers.

Ik dank u.

Mark de Groot